

[sense títol]

Maria Teresa Checa

Un relat de 500 paraules en el que s'incloguin els títols de 6 llibres en el text? Sembla **la broma** dels organitzadors, però m'ho crec, es el que diu la proposta del concurs.

M'hi poso? En aquests dies en que la pandèmia encara ens domina els pensaments, les pors, en el que **cap de nosaltres tornarà** a la seva rutina? Seré capaç de coordinar les paraules triades?

A casa, **la meva germana gran** em diu, rient, que semblo **la presonera** dels meus pensaments, no parlo, no explico el que sento. Ella no es així, es positiva, sap treure la part millor de totes les coses i en aquests moments li serveix molt. Jo, ara, tinc molts moments d'angoixa, **de pell freda**, en els que tinc difícil veure com serà el nostre futur.

Teníem que anar a Florència quan es va detectar a Itàlia el virus que venia de Xina, semblava increïble, una història de ficció. Ens truca **el fill de l'italià**, el Roco. El seu pare es amic de viatges compartits, i ens parla del que està passant allà, del que està començant a pasar, del descontrol total i no saber que s'ha de fer. No fem el viatge, ho decidim nosaltres, l'agència no el suspèn, ens diuen que som exagerats...

En aquell moment sap greu, pensem si realment som uns exagerats, ens deixem portar per les notícies negatives...

Ens dol no anar a casa del Roco, te **una família exemplar** amb la que hem compartit moments realment divertits. Encara sento **el perfum** del seu jardí ple de plantes aromàtiques, en ple centre de la ciutat i en el que es respira aquell ambient insuperable del Renaixement. La casa es un petit palauet en un carrer estret en el que no hi ha circulació. La façana no demostra la magnificència del seu interior. Els italians, en general, tenen un gust exquisit que demostren en com saben combinar el valor arquitectònic amb la modernitat. La restauració que han fet per adaptar-se a les necessitats actuals es admirable. Es una forma de viure, de caràcter, d'elegància...

Amb ells hem recorregut racons del nord d'Itàlia fantàstics i nosaltres el hem portat per els nostres monuments catalans, des-de Ampuries al Delta del Ebre. Son uns enamorats del nostre país. Barcelona per ells es el ideal de ciutat, el pla Cerdà model d'Urbanisme i sentit comú per la circulació, senten gran admiració per el nostre modernisme i consideren (jo no) que la seva ciutat va quedar estancada en una època i que el turisme es massa prioritari.

No se que pensaran ara que tot està canviant, que el turisme, part molt important de la riquesa d'aquesta ciutat està pràcticament anul·lat... Quan parlem ens preguntem per la salut i sempre saben explicar l'anecdota divertida, el record

comú i acabem rient... ens fa molta falta a tots, ara que no sabem en quin moment podrem tornar a la vida que teníem.

O potser mai mes.

I si, sense dar-me compte he acabat el relat de 500 paraules!.